

K A R D I N A L O V A U S K R S N A P O R U K A

(Zagreb, 2010.)

Milosrđe gradi zajedništvo i solidarnost

1. U svakidašnjoj žurbi i životnim brigama lako izgubimo osjećaj za dar, a samo »ljudsko je biće stvoreno da bi bilo dar, koji izražava i ostvaruje čovjekovu transcendentnu dimenziju« (Benedikt XVI, *Caritas in veritate*, 34). Ovogodišnje korizmeno vrijeme obilježeno je posebnim životnim okolnostima društvenih prilika u kojima su mnoge obitelji i pojedinci suočeni s posljedicama ljudske sebičnosti koja otvara široko područje izazvanih i nametnutih kriza, među kojima je najvidljivija materijalna oskudica upravo onih koji su ionako najugroženiji i najnezaštićeniji u društvu. Ali ne samo njih. Tako je malo potrebno da čovjek osjeti nestalnost zemaljskih životnih oslonaca.

No, za nas kršćane korizma je vrijeme preispitivanja koliko živimo u svjetlu evanđelja, koje uvijek ostaje radosna vijest. I dok će mnogi pitati kako se usuđujemo govoriti o radosti u teškim okolnostima, u kojima se sa svih strana čuje vapaj ljudske nesigurnosti i glas prijetnje, mi pred sobom neprestano promatramo Kristov križ i uskrsnuće. Kristov vazam daje nam odgovore, pobuđuje pitanja i potiče na obraćenje kojemu je konačna svrha: biti u Gospodinovoj radosti.

Kristovo trpljenje i uskrsnuće najdublja je naklonost

2. I u trenucima najvećih poteškoća kršćanin zahvaljuje, jer je postao novim stvorenjem, jer je preobražen Kristovim darom. Zato molimo riječima Apostolskoga prvaka: »Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista koji nas po velikom milosrđu svojem u uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih nanovo rodi za životnu nadu« (1 Pt 1, 3).

U tome izrijeku zahvale iz Prve poslanice sv. Petra apostola vidljivo je da vjernički život nema temelje u samome sebi, nego da pripada Božjemu zahvatu. Blagoslov i zahvalnost upućeni su prema jedinomu Dobromu (usp. Mk 10, 18), prema onomu koji djeluje iz svoga velikog milosrđa.

Božje milosrđe sažima sve ono što Bog čini i što je uosobljeno u Isusu Kristu, a to je njegov iskorak prema čovjeku, njegova blagost i ponuda ruke voditeljice, krik Boga protiv ravnodušnosti i odbijanja drugoga. Naime, Kristovo trpljenje i uskrsnuće najdublja je naklonost, prigibanje Boga nad čovjekom, naročito u njegovoj boli i tjeskobi, kada ne primjećuje Božju prisutnost i kada je sklon prepustiti se kušnji očaja.

Milosrđe je korjenito promijenilo kob čovječanstva

3. Iz milosrđa smo »preporođeni za životnu nadu«. Tko susretne Krista i u njega se pouzda, postaje novim čovjekom. Božji Duh preobražava njegovo biće. Budući da se rađamo iz neraspadljive Božje riječi koja živi i ostaje, oživljeni smo za vječnost. Isus Krist »obeskrijepi smrt i učini da zasja život i neraspadljivost« (2 Tim 1, 10).

U vazmenome otajstvu spaja se sva povijest spasenja. »Ne boj se! Ja sam Prvi i Posljednji, i Živi! Mrtav bijah, a evo živim u vijeke vjekova« (Otk 1, 17-18). Naš pogled usmjeren na Krista, odnosno na prihvaćanje njegove nepropadljive riječi, unosi u naše živote smirujuću prisutnost koja kuša izvor svega što postoji i prvine novoga Stvaranja u neiscrpivosti života koji je nadvladao smrt. Njegovo gospodstvo i njegov dar očitovanje su milosrđa koje je korjenito promijenilo kob čovječanstva.

»Vjerovati u propetoga Sina znači 'vidjeti Oca' (usp. Iv 14, 9), znači vjerovati da je ljubav prisutna u svijetu, i da je ta ljubav moćnija od svekolikog zla u koje je upleten čovjek, ljudski rod i svijet. Vjerovati u takvu ljubav znači vjerovati u milosrđe... ono je njeno drugo ime, a istovremeno, ono je osobit način objave i ozbiljenja ljubavi u njenom suprotstavljanju zbilji zla što je u svijetu« (Ivan Pavao II, *Dives in misericordia*, 7).

U Božjem milosrđu svijet nalazi mir

4. Istina o Bogu – Ocu milosrđa objavljena nam je u Isusu Kristu. Bog se u Isusu objavljuje kao onaj koji je posebno bliz čovjeku, nadasve kad čovjek trpi, kada je ugrožen u svom bivanju i svom dostojanstvu. Otajstvo Boga – Oca milosrđa koje nam je Isus posebno s križa objavio, usred sadašnjih prijetnja protiv čovjeka, postaje kao poseban odgovor na tolike vapaje ljudi našeg vremena. Poplavu zla u svijetu može pobijediti samo Božje milosrđe koje je otvoreno svima.

U svijetu koji je pun nemira, grijeha i patnje potrebno je ljudima naviještati Božju ljubav i milosrđe. Iz dubine ljudske patnje podiže se u svim dijelovima svijeta krik za smilovanjem. Gdje se ne poštuje čovjekov

život od začeca do naravne smrti i ljudsko dostojanstvo, potrebna je milosrdna Božja ljubav. U njezinu se svjetlu pokazuje vrijednost i veličina svakoga čovjeka. Potrebno nam je Božje milosrđe da bi u sjaju Istine bila dokončana svaka nepravda u svijetu. U Božjem milosrđu svijet nalazi mir, a čovjek blaženstvo. Stoga je poruka o božanskome milosrđu neiscrpan izvor nade.

Kristovo uskrsnuće mijenja svijet

5. Kristovo uskrsnuće mijenja svijet, odnose, polazišta i ciljeve, smisao čovjekova života. Preporođeni, živimo kao djeca Božjega milosrđa. Takvima nam valja živjeti milosrdno, sa srcem koje je omekšala Kristova patnja i ljubav, osobito u društvu koje je sklono poniziti drugoga, lažno ga predstaviti, zanemariti njegovu ljudskost, izvrnuti ga ruglu, previdjeti požrtvovnost, pogaziti klice i uništiti sjeme dobra, ne oklijevajući pritom posegnuti za sredstvima koja miješaju krivce i nevine.

Najžalosnije je da se to događa gotovo u svim ozračjima društva, pri čemu je glavni pokretač neodgovornost gospodara medijskoga prostora. Ona se lako pretače u odgoj i obrazovanje, u gospodarstvo i politiku te općenito u kulturu. Novi naraštaji ne mogu biti vedri naraštaji ako ih se ne uči milosrđu, ne kao krilatici, nego stvarnomu susretu sa zbiljom zla koje treba preobražajnu snagu Božjega dodira.

Ako se pak ne prepozna krivnja i ne izdvaja zlo što ga treba pobijediti, ne stvara se ni prostor za ozdravljenje opraštanjem, a ujedno se gubi dragocjen obnoviteljski dar milosrđa. Jedino što ostaje jest dojam bezizlaznosti u kojoj i dalje vlada strah.

Bog milosrđa, kako Gospodina zazivaju svećenici u sakramentu

pomirenja kada nad pokornike polažu ruku moleći odrješenje grijeha, pokazao je put opraštanja i prije kalvarijske žrtve i nakon uskrsnuća. Opraštanje u otajstvu milosrđa postaje mjestom susreta ljudi nanovo rođenih za novu nadu. To je ljepota Crkve. U njoj se zajedno nalaze grešnici kojima je oprošteno, da bi mogli praštati, ne zaboravljajući ovozemaljsku krhkost i postojanost nebeske ljubavi. Nitko sebe ne može učiniti svetim. Samo pročišćeni Kristovom ljubavlju možemo živjeti kao uskrsnici.

Obratiti se znači okrenuti se Kristu

6. Bilo koja zajednica, građena na tvrdoći srca, ne može opstati. I bilo koji čovjek koji nije htio naučiti opraštati, koji nije prihvatio da ga Bog dodirne opraštenjem, ne može biti sretan. To su ljudi koji pristaju biti bez mjerila, šireći razornost privida o pravednosti koja nije usidrena u Bogom prožetu ljudskost.

Blago zajednici i čovjeku koji je naučio primati dar. Oproštenje i milosrđe najljepši su izdanak sa stabla ljubavi. Milosrđe je odraz Uskrsnuća, prilika da se upozna vlastita slabost, ali i Boga koji nas prihvaća. To nipošto ne znači previdjeti grijeh. Upravo suprotno.

Milosrđe gradi zajedništvo i solidarnost, uči dijeliti s drugima, obnavlja odnose, njeguje osjetljivost za potrebe bližnjih. Zbog toga Radosna vijest usko veže davanje svjedočanstva o Uskrsnome te naviještanje milosrđa i opraštanja, zapravo obraćenja, onako kako ga je doživjela Marija Magdalena (usp. Iv 20, 11-18).

Tumači Ivanova evanđelja primjećuju da se Marija dvaput okrenula prema Isusu: prvi put dok nije znala da je to Isus, i drugi put kada ga prepoznaje kao Učitelja. Kao da je riječ o dvostrukome obraćanju:

izvanjskome i nutarnjemu. Obratiti se znači okrenuti se Kristu, biti zahvaćen snagom Duha. To je promjena koja se događa kada smo sposobni prepoznati novu prisutnost Uskrsnuloga.

U uobičajenome trebamo prepoznavati Živoga

7. To je put koji je pred nama u otajstvu Uskrsnuća. Da bismo mogli primiti oprostjenje i živjeti ga, treba se okrenuti, obratiti Onomu koji je živi i koji dariva oprostjenje. Novost života nastaje u prepoznavanju Kristovih rana, rana Raspetoga. I mi, braćo i sestre, nosimo svoje rane iz redovitoga i svakidašnjega života. U redovitome i uobičajenome trebamo tražiti i prepoznavati Živoga; u redovitome je i iskustvo njegova milosrđa koje je i nama povjereno da bismo njime preobražavali svijet.

Zbog toga što znamo da smo grešnici kojima Bog oprašta u iskrenosti našega kajanja, kao kršćani polazimo od dara milosti u svemu što živimo. Novi ljudi ne nastaju po uvjerenju o savršenosti, nego po očitovanju ljubavi i prihvaćanju iskrene poniznosti i grešnosti. Mi vjernici svakodnevno ispovijedamo svoju nedostojnost i grešnost, a iskustvo da nam je oprosteno usmjeruje pogled prema Božjemu kraljevstvu i daje nam dioništvo u njemu.

Uskrs je unio nestrpljivost srca

8. Poruka Uskrsa mogla bi se sažeti u poziv: »Tražite Gospodina.« Uporište i smjerokaz naših traženja više nije Raspeti, nego Uskrsnuli. Nakon prepoznavanja da je Isus živ, započinje neobično trčanje jednih

prema drugima. Brže trče oni koji su «više ljubili», kojima je «više oprošteno». Uskrs je unio nestrpljivost srca, nov poredak utemeljen na sigurnosti kršćanske nade.

Dok molim svemogućega i milosrdnoga Boga da svakomu čovjeku otvori oči za traženje i prepoznavanje njegove prisutnosti i da se pritom nikada ne umori pod teretom križeva, onima koji su susreli Uskrsloga radosno čestitam.

Molim za sve vas, braćo i sestre, osobito za tužne, razočarane, ponižene i malodušne, da vas Uskrs razveseli i razvedri, a Majka Milosrđa neka vam udijeli svoj zagovor i primi vas u okrilje svoje dobrote.